

Петар Матовић

СУСРЕТ С АНИМОМ

НА КРИТСКОМ АУТО-ПУТУ

Ноћас је ауто-пут пуст.
Летња тишина омесечена
цврчцима и шлепером на
одморишту: возач дрема
испод дуплерице.

Умор ме сустигао, жар
цигарете у ретровизору, на цуг
– проламсај погледа који не
распознајем, не доноси
спокој, нека странкиња
диже се из мојих рамена
И ћути подједнако као и ја.

Сусрећемо се на истој
таласној дужини радија.
Чист ветробран, под
сазвежђима укрштају се
сателити и персеиди. Некада
снег завеје по фреквенци.
Шуштањем умрежавамо се,
пулсеви уподобљавају.

„Не треба ми тело све док те
могу сабрати пољупцима”,
одупирем се тим речима
које осећам као вибрацију,
кожу напету до пуцања.
У непрекидном смо прилажењу
једно другом. Повлачи се Месец,
под звездама ројим се без
звука, а нејасни сам торзо
у кабини пуној дима.

Одлазим, у трену фарови запарају
хук сове, „Ја сам све твоје
слободне пчеле, Мелиса, тела

која се никада неће вратити у
Тебе, заувек сада одметнута”,
резигнирано кажем нама,
никада макнутим из огледала.

ПЕПЕО

Седео сам за воланом
обасјаним лед сунашцима,
О Исусе, додиривала ме светлост
као твоја са барокних икона,
кичаста и мила, досезао сам
ту благост као урин налепљене
мушице у писоару домишљатих
аеродрома. Пушим у кабини,
наставља се она стрепња у
желуцу док се споро развија
сутон, призивам фејдовани бас:
Христџе, ишџа ће бишџи с нама?
Мењач избачен из брзине,
узалудно притискам гас,
хоризонт крвари напетом
у ведрини.

Твоје хаљине упрљане су
прашином аутострада,
у свеопштем загушењу
искривио си леви ретровизор,
погледао ме кроз наочаре
за сунце, нису рефлектовале
оно јагње што мирно пасе
крај зеленог језера, већ
нишџа. И настављао си даље,
као ходочасник с ума
сишавши. Јер никог не заводи
твоја махнитост, фарови лармају
по небу, ми смо сада упорни
пожар, пропала извиискара...
Па зар *Ти* није страшно
како све некако тече и траје
у тој изнурености од ишчекивања
пепела?!

ПЕСНИЧКЕ СИТНИЦЕ

На острву Сен Симон
 бесомучно расправљамо о ситницама
 превођења, од чега бежим у слику
 – две жене, у шортсевима и мајицама,
 закорачују кракато у немирну бродицу.

У октобру се овде дешава тек обични
 Атлантук, мирис рибе зрачи из
 намештаја, хране, славине, океан
 дигнут у небо плушти систематично
 по свим значењима.

Нисам више млад,
 презирем исповести песника
 о ноћном миловању на плажи или
 афирмацији мастурбирања, поштујем
 комфорну рутину свог дома
 (као верници Бога на трпези,
 пре но га поједу),

ЈЕР:

Јутрос је Израел испалио ракете
 на Хезболах, Иран на Израел,
 Русија стално на Украјину,
 Хути гусаре по Леванту,
 цивилни ратови букте по забитим
 престоницама, недостаци сексова
 уочљиви су силовањима (жена, стабала,
 животиња, саобраћајница), диктатори
 из нетачних делова Европе жале
 због своје мекоће, стихијски
 распадају се социјалне политике,
 на границама лица цариника
 затегнута су попут чизама
 са чврстом петом, као код оног

мушкарца испред кога је дугме,
 црвено као рајчица у пластенику,
 набрекло као брадавица дојиље,

Е, САД:

пришиснути или не, то је природни ток
игре можда баш тог дечака чији је
родитељ отишао тек да отвори врата
поштару, сео на WC шољу, или кратко
отписује супружнику, песнику
који краде време у канцеларији: не
брини, све је у реду, то се само
завршава свет, никад песма.

НЕКРШТЕНИ ДАНИ

Пастернаку

Шта сам радио суботом увече,
почетком јануара? У топлој соби
бедачио се због пораста фашизама
у свету, сузе ронио на вебкаму
са пријатељима, у дубокоумним
испражњеним разговорима. Мраз
одасвуд је стезао. Нарицао сам
над феудима бивше Југославије,
Блиским истоком, Украјином,
фемицидима. Каткад свршавао,
али тек у марамицу, нови мебл
да не исфлекам. Чувао се прашине
и паучине, стишавао сијалицу да снег
јасније веје око прозора. Нећу се
усудити да изађем. Лампице на јелци
светлуцају до тако потребног
безнађа. Пижаму никада не пресвући.
Зајецати, бескрупулозно јецати.

ЦВЕТ

Пун сам празнине. Мехур што се непрекидно пуни. Допрем до зида и осетим груби рељеф фасаде. У једном тренутку просућу се свуда, као урин: златножуто мокрити све, и јако, јако испаравати. Можда са влати трава под мајским сунцем, или са бетона на градилишту у августу, или са потпуно новог поклопца шахта на паркингу тржног центра.

Некада сам бивао јаркоцрвени цвет у пустињи, високо подигнуте крунице, без иједне честице песка на себи, самодовољан. Заболеће највише ћутно пуцање. Шкрупим свет и језик, светом водицом пораза.